

СЛОВО БОЖЕ: ЖИВЕ ЧИ НАПИСАНЕ, АБО ПРО ШКОЛУ ВІРУЮЧОГО СЕРЦЯ

Людське серце було сховищем для Божого слова, людина була його носієм і охоронцем, передавала його іншим і так продовжувалось його присутність серед людського роду. Вона не потребувала іншого і не боялась, що Слово Боже втратиться чи згорить, що його хтось вкраде чи знищить. Слово Боже, коли потрапляло до серця віруючої людини могло тільки давати плоди і помножуватися.

Один проповідник зайшов до оселі священика і відразу почав розказувати про живе Боже слово, натякаючи його на нібито правильне розуміння, що мало би різнитися від традиційного. Час від часу він відкривав Біблію і цитував умілими уривками, а потім сказав: “Якщо я не правий, доведіть мені це!” Простягнув святу книгу священику. Той прийняв пошарпану і пописану книгу, обережно поцілував її, поставив у центр столу, потім підвівся і відійшов. У недовгому часі духовний отець повернувся, тримаючи в руках солодке і чай: “Пригощайся”.

Тепер виникло багато шкіл, де вивчають Біблію, які є визнані високими людьми і з яких вийшли високі дослідження. Однак для спасіння потрібна лише школа живої віри, яка була і буде, і яка визнана самим Богом, залишається ефективною для Спасіння.

Ти вступив у цю школу віруючого серця?

ЖАРТОМА ПРО СЕРІОЗНЕ.

Тіло до раю, а що робити з душею?

Один чоловік після воскресіння постав перед судом. Це був дуже складний процес. Не знали, що вирішити.

Справа в тому, що чоловік часто ходив до церкви, молився багато, але була одна деталь: коли устами мовив молитву, то думками був зовсім в іншому місці.

Таким чином, тіло заслужило на небо, бо спілкувалось з Богом, а от, що робити з душею.

А ТИ, коли відмовляєш молитву «Вірую», то про що думаєш?

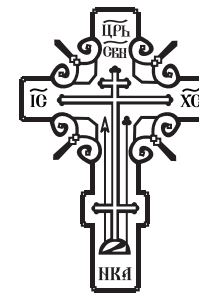
Чи знаєте ви, що коли грішник страждає на землі—він оплачує борги, а коли праведник страждає, він відкладає на зберігальний рахунок!

Українська Православна
Парафія Святої Трійці в СІЕТАЛІ

Священик Ігор Бобак

БЮЛЕТЕНЬ

№8, Жовтень 2010

Ukrainian Orthodox Parish
of Holy Trinity in Seattle

Reverend Ihor Bobak

BULLETIN

Issue 8, October 2010

1805 38th Ave Seattle, WA 98122 | www.htuocs.org * Священик Ігор Бобак | 908.655.6308

Голова п. Андрій Пилиповець | 206.941.3701 * Секретар п. Микола Романюк | 253.850.1549

Дизайнер: Назар Паславський

Щиро вітаємо приятелів та гостей, які моляться сьогодні з нами, та сердечно запрошуємо на всі Богослуження у нашій Церкві. Це є Храм Божий для всіх, що входять до нього. Не залишаймо його не помолившись за себе самих, своїх ближніх, цю парафію та її священнослужителів.

КАЛЕНДАР

3 жовтня	11:00 Св. Літургія (Неділя 19-та. По Воздв. Михаїла і Теодора мучч., Олега.) Глас 2
10 жовтня	11:00 Св. Літургія (Неділя 20-та. Калістрата муч. і друж. його, Ніла прп.) Глас 3
17 жовтня	11:00 Св. Літургія (Неділя 21-ша. Єротей свмуч., Франциска Асизьк. прп.) Глас 4
24 жовтня	12:00 Св. Архиєрейська Літургія, звершує Владика Даниїл. (Неділя 22-га. Филипа ап., Теофана прп.) Глас 5. Обід після Літургії
31 жовтня	11:00 Св. Літургія (23-тя. Луки апостола і евангелиста.) Глас 6

14 жовтня – † ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

ВІЗИТ ВЛАДИКИ ДАНИЇЛА 22-24 ЖОВТНЯ

Владика Даниїл відвідає нашу парафію 22-24 жовтня. В суботу, 22 жовтня о 13:00, в бібліотеці Christie Hall (будинок зліва від великого звлу) відбудуться збори церковної управи з Владикою. Збори будуть відкриті для всіх парафіян. Якщо парафіяни хочуть зустрітися з Владикою, це буде найкращий шанс.

В неділю, 24 жовтня, о **12:00** Владика звершить Архиєрейську Літургію. Після Літургії – обід в великому залі.

НАСМІХАЄМОСЬ З БОГА: ПОБОЖНО І ЩИРО...

Спочатку одна історія. Прийшли гості. Господиня сумлінно приготувала все: і стіл, і до столу. Почалась гарна дружня розмова. За якийсь час запросила всіх до трапези. Всі дружно відповіли, що вже йдуть. Хтось зрушився з місця, а хтось залишився далі на своєму місці. Всі разом сказали молитву і ось мала би вже початися трапеза. Вона почалася, але якось дивно. Багато гостей не підійшло до столу. Вони залишились на своїх місцях і пасивно спостерігали.

Що б ви сказали про гостей: які прийшли на гостину, які сказали, що будуть її учасниками, які проказали молитву і запевнили, що будуть споживати їжу? Що би подумали про тих, хто залишився бути пасивним спостерігачем?

А якщо подібне продовжується вже довший час, наприклад роки? Незрозуміла така поведінка, правда?

Щось подібно ми робимо на Божественній Літургії, коли не йдемо до Святої чаші. Так прийшло до думки: Чи часом ми не насміхаємось із Бога? Звучить дивно і навіть страшно, але не без причини. Задумайтеся самі.

Ми щиро приходимо на Службу, побожно вислуховуємо її, чемно відповідаємо на всі заклики священика.

Кожного разу у звичний спосіб: всі разом творимо молитву “Вірую”. Гарні там слова: визнання віри: “Вірую Господи та визнаю,” визнання особистого Спасителя: “прийшов, щоб спасти мене...” покірне прохання про участь у тайній вечері: “вечері Твоєї тайної мене приймай” і щире запевнення вірності: “поцілунку не дам як Юда”, адже у Причасті є “зцілення душі і тіла”. Все так велично, побожно і щиро, от лишень одна деталь...

На заклик священика: “Зі страхом Божим і вірою приступім”, ми... так що ми робимо?

Тут вже кожний у свій спосіб. Хтось рушиться з місця, інші залишаються, ще інші виходять з церкви. Але ж молитву говорили всі! Чому тільки деякі сповнили сказані слова? Найбільше вражає, що в часі святого Приходу Христа, дехто спокійно говорить із кимось, а хтось споглядає на причасників і спокійно творить осуд відносно їхньої достойності. Всі спокійні і ніхто не відчувається винним в тому, що обманює самого Бога, в якість мірі насміхається з Нього. Чи не так?

Як що є якась доля правди, то... знаєш, то знаєш, що маєш зробити, якщо ж ні, то запитай поради у твого духовного провідника.

СЛОВО БОЖЕ: ЖИВЕ ЧИ НАПИСАНЕ, АБО ПРО ШКОЛУ ВІРУЮЧОГО СЕРЦЯ

“Біблія це – книга життя! – крикнув молодик до людей, – Без неї я не можу жити! Вона є зі мною завжди і я навіть не уявляю свого життя без цієї Книги книг”. Люди із захопленням слухали мужні слова молодого проповідника, котрий своїм життям звертав увагу на важливість мати і читати найважливішу книгу. Він потім часто згадував про те, що Слово Боже має бути живим і навіть цитував друковані букви, тикаючи пальцем на пошарпані сторінки. Слухаючи такі поучення, чомусь ростуть знання, а віра не народжується від такого слухання, адже віра – це тоді, коли чуєш серцем, зберігаєш у серці і переживаєш серцем. Колись не було написаної Біблії. Боже Слово жило в людині. Єдиним носієм Божого Слова була сама людина. Люди не знали письма, а може їм не було так потрібно його знати. Вони спілкувалися іншою мовою, яку назвали “мовою любові”, пережиттям Божої присутності ділились в живу.

Молодші з великою увагою слухали як старші переповідали історії життя предків, у яких відбилась Божа наука, у яких є відгомін про найважливіші речі земського життя та життя невидимого. У цих оповіданнях була жива історія Бога і людини, Творця і творіння, Спасителя і упавшого в гріх.

Таким чином Боже слово жило в людині

Одна людина це Слово приймала і потім передавала іншій. Все відбувалось у живому спілкуванні. Так здійснювалась жива передача Божого Слова. Слово Боже жило у людині і було живим, тобто наповнювало все життя людини: хвилини радості і миті смутку, роботу і відпочинок, мирні часи і переслідування, праведне життя і гріховні упадки.

Раніше люди не досліджували писання, щоб пригадати чи віднайти щось нове – люди досліджували свій духовний досвід, зв’язок із джерелом премудрості. Не було грамотіїв книжників, а були досвідчені віруючі люди, які замість копатися в словах, пригадували суть історії праведних людей.

Була відповідальність за себе і за інші покоління

Не маючи іншого способу берегти Боже слово, окрім людського серця та пам’яті, кожен, хто чув Божественну Історію Спасіння приймав її та беріг. Знав бо, що має жити нею і передати її іншим поколінням. Найкращий спосіб запам’ятати – зробити це Боже слово своїм, тобто почати думати думками надхненними, наслідувати життя праведних людей, мати духовне пережиття присутності Бога у житті.

Коли поставала якась трудність, то першим згадували Бога і відкривали перед ним своє серце, далі відбувся діалог, що ще більше скріплював віру. Так виникала нова частина Історії Спасіння людини Богом, яка у свою чергу доповнювала збірку Божого слова. (продовження на остаанній сторінці)